

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca Dikigorikos Syllogos Ioanninon (izba adwokacka) będąc zdania, że dyrektywa, której dotyczy skarga, dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, jako że jest ona organem krajowym właściwym w sprawach oceny kwalifikacji zawodowych osób pragnących uzyskać w niej członkostwo wnosi w niniejszej skardze o stwierdzenie nieważności niektórych przepisów tej dyrektywy. Jej zdaniem przepisy te zrównują wyższy poziom kwalifikacji zawodowych z poziomem znajdującym się bezpośrednio poniżej i umożliwiają Państwu Członkowskiemu zrównanie w przepisach krajowych świadectwa ukończenia studiów prawniczych na poziomie szkoły wyższej ze świadectwami ukończenia nauki na niższym poziomie i przyznanie tych samych praw do wykonywania zawodu posiadaczom dyplomów uzyskania wykształcenia pomaturalnego i posiadaczom dyplomów ukończenia studiów prawniczych na poziomie szkoły wyższej, również wtedy gdy nie spełniają oni wymogów ustanowionych przez państwo przyjmujące.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że przyjmując przedmiotową dyrektywę organy Wspólnot znacznie przekroczyły granice swoich kompetencji i uzurpowały sobie ustanowione przez konstytucję kompetencje Republiki Greckiej w dziedzinie organizacji i struktury kształcenia uniwersyteckiego. Ponadto skarżąca powołuje się na naruszenie zasad subsydiarności, proporcjonalności, bezpośredniości, spójności oraz zasad unikania nadużyć [władzy] i wzajemnego poszanowania kompetencji konstytucyjnych organów krajowych i organów wspólnotowych. Następnie skarżąca podnosi naruszenie art. 6 UE w zakresie, w jakim kwestionowana dyrektywa narusza prawa podstawowe do bezpłatnego wykształcenia, swobodnego wyboru wykształcenia i zawodu oraz do efektywnego wykonywania uznanego świadectwa ukończenia studiów.

Ponadto skarżąca powołuje się na naruszenie dorobku wspólnotowego (*aquis communautaire*) i w konsekwencji naruszenie przez kwestionowaną dyrektywę art. 2 i 3 UE. W końcu skarżąca podnosi niewystarczające i sprzeczne uzasadnienie aktu prawnego, którego dotyczy niniejsza skarga.

(¹) Dz.U. L 255 z 30.09.2005, str. 22

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2005 r. — Belgian Sewing Thread przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-452/05)

(2006/C 60/83)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Belgian Sewing Thread N.V. [Przedstawiciel: H. Gilliams, adwokat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- a) w ramach skargi o stwierdzenie nieważności:
 - stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2005) 3452 wersja ostateczna z dnia 14 września 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 Porozumienia o EOG (sprawa 38.337 — PO/Nici) w zakresie, w jakim zostało w nim ustalone, że skarżąca uczestniczyła w stwierdzonym tam naruszeniu w tym samym stopniu co inne przedsiębiorstwa biorące w nim udział oraz art. 2 tej decyzji w zakresie, w jakim nakłada on na skarżącą grzywnę;
 - ewentualnie, uchylenie lub przynajmniej znaczne obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- b) w ramach skargi o odszkodowanie:
 - stwierdzenie odpowiedzialności Komisji na podstawie art. 235 WE i art. 288 WE;
 - zobowiązanie Komisji do zapłaty odszkodowania za szkody już poniesione i szkody przyszłe będące następstwem opublikowania przez Komisję wewnętrznych wykazów cen skarżące;
 - zobowiązanie Komisji do zapłaty odsetek w wysokości 8 % rocznie, naliczanych od momentu popełnienia przez Komisję uchybienia;
 - zobowiązanie Komisji do zapłaty zaliczki na poczet odszkodowania w wysokości 705 812 EUR do czasu sporządzenia opinii biegłego;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym rzędzie skarżąca kwestionuje wspomnianą decyzję Komisji w zakresie, w jakim zostało w niej ustalone, że skarżąca uczestniczyła w stwierdzonym tam naruszeniu w tym samym stopniu co inne przedsiębiorstwa biorące w nim udział oraz wnosi o uchylenie lub przynajmniej znaczne obniżenie nałożonej na nią grzywny.

Skarżąca stwierdza, że popełnione przez nią naruszenie zostało błędnie zaliczone do kategorii bardzo poważnych naruszeń. Zdaniem skarżące Komisja naruszyła w ten sposób zasadę słuszności i proporcjonalności, art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 (¹) oraz obowiązek uzasadnienia i prawo do obrony. Zdaniem skarżące Komisja nie uwzględniła faktu, że skarżąca nie odgrywała żadnej roli w planowaniu i organizowaniu naruszenia, nie uczestniczyła w spornych spotkaniach mających na celu zawarcie porozumień ograniczających konkurencję oraz tego, że skarżąca nigdy nie wprowadziła w życie tych porozumień.

Skarżąca kwestionuje również umieszczenie jej w drugiej kategorii w celu ustalenia kwoty podstawowej grzywny oraz jej wysokość. Zdaniem skarżącej Komisja przeceniła możliwość wywarcia rzeczywistego wpływu na konkurencję przez skarżącą, zarówno w porównaniu z wpływem innych przedsiębiorstw uczestniczących w naruszeniu, jak też w świetle niestabilnej sytuacji finansowej skarżącej oraz ograniczonej wielkości rynku. W związku z tym skarżąca podnosi również, że Komisja naruszyła zasadę słuszności i proporcjonalności, art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, zasadę równego traktowania oraz obowiązek uzasadnienia.

Skarżąca dodaje, że Komisja dokonała również błędnej oceny okoliczności łagodzących w odniesieniu do skarżącej oraz naruszyła wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien oraz obowiązek uzasadnienia. Komisja powinna była uwzględnić jako okoliczność łagodzącą fakt, że skarżąca nie wprowadziła w życie wspomnianych porozumień i że odgrywała ona bardzo ograniczoną i bierną rolę.

Skarżąca twierdzi, że obniżenie grzywny ze względu na jej współpracę w toku dochodzenia jest zbyt małe i zostało przyznane z naruszeniem obowiązku uzasadnienia, zasady równego traktowania i proporcjonalności oraz komunikatu Komisji w sprawie nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (zwanego „komunikatem w sprawie współpracy”).

Wreszcie skarżąca wnosi o odszkodowanie za szkodę poniesioną wskutek naruszenia przez Komisję zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązku zachowania poufności poprzez opublikowanie wewnętrznych wykazów cen skarżącej.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2005 r. przez Sumitomo Chemical Agro Europe i Philagro France przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-454/05)

(2006/C 60/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sumitomo Chemical Agro Europe SAS (Lyon, Francja) i Philagro France SAS (Lyon, Francja) [przedstawiciele: C. Mereu, K. Van Maldegem, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji D/430967 lub, tytułem żądania alternatywnego,
- nakazanie pozwanej wypełniania zobowiązań ciążących na niej na mocy prawa wspólnotowego oraz włączenie procymidonu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414, jako nadającego się do zastosowania w odniesieniu do wszelkich rodzajów upraw, zgodnie z wnioskiem skarżących;
- nakazanie pozwanej wypłaty odszkodowania na rzecz skarżącej w tymczasowej wysokości jednego euro z tytułu szkód poniesionych wskutek zastosowania spornej decyzji Komisji D/430967, lub, tytułem żądania alternatywnego, wskutek uchybienia przez pozwaną zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy prawa wspólnotowego poprzez brak ustosunkowania się do wniosków skarżących, jak również całości należnych odsetek, do momentu wyliczenia i określenia dokładnej kwoty;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Rady 91/414 (¹) z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin stanowi, iż Państwa Członkowskie nie dopuszczają środka ochrony roślin do obrotu, jeżeli nie zostanie on umieszczony w załączniku I do powołanej dyrektywy. Skarżące wielokrotnie zwracały się do Komisji w celu zapewnienia, iż procymidon — substancja czynna będąca składnikiem produkowanych przez nie środków ochrony roślin, zostanie włączona do załącznika I.

Pismem z dnia 20 października 2005 r., stanowiącym sporną decyzję, Komisja zawiadomiła pierwszą ze skarżących, iż ewentualne włączenie procymidonu do załącznika I zostałyby ograniczone jedynie do dodatkowych zastosowań, będących przedmiotem oceny w ramach UE, co z kolei jest uwarunkowane przedłożeniem wniosku dotyczącego szczegółowych warunków zastosowania oraz sposobów ograniczenia ryzyka.

Skarżące domagają się stwierdzenia nieważności spornej decyzji, kwestionując proponowane ograniczenie zakresu zezwolenia na wprowadzenie procymidonu do obrotu, prowadzące do ograniczenia rejestracji tej substancji zaledwie do dwóch rodzajów upraw, mianowicie sliwek i ogórków. Jednocześnie skarżące kwestionują wymóg przedłożenia bardzo szczegółowych warunków zastosowania. W opinii strony skarżącej wymogi te naruszają dyrektywę 91/414, która odnosi się wyłącznie do kategorii o charakterze ogólnym, takich jak środki owadobójcze, herbicydy lub regulatory wzrostu, pozostawiając Państwu Członkowskiemu ocenę zastosowania w odniesieniu do poszczególnych rodzaju upraw. W tym kontekście skarżące podnoszą, iż wymóg przedstawienia szczegółowych warunków zastosowania substancji czynnej nie jest ani przewidziany dyrektywą, ani uzasadniony z naukowego punktu widzenia.